

GALER

ŠTEVILKA
LETÖ VII.
TRST 1960-61

2

Izhaja mesečno • Izdajatelj in odgovorni urednik je Ivan Grbec • Ureja ga uredniški odbor • Tiska tiskarna »Graphis« v Trstu, ul. sv. Frančiška 20
Naslovno stran je napravil Leon Koporc

Vsebina

Danilo Gorinšek: Jesenska gostija	25
Zora Rebula: Velika pustolovščina	26
Danilo Gorinšek: Zmaj	31
R. Hlavaty: Med istrskimi ribiči	32
Zora Tavčar: Trma	34
Angelo Cerkvenik: Ovčar Runo	35
J. R.: Pravični Miklavž	39
Orim: Dva človekoljuba	41
Stana Vinšek: Tička je bolna	42
S. Andolšek: Edvard Rusjan, prvi slovenski letalec	44
Samo Pahor: Boji za Primorje	45

DANILO GORINSEK

Ilustriral: LEON KOPORC

Jesenška gostija

Mi pa gremo na gostijo,
ki jesen nam priredi jo —
miza okrašena je,
polno obložena je.
Za gostijo to veselo
pisano ji je odelo,
od veselja vsa žari,
ko bogato nas gosti.
Skuha ajdovih nam žgancev —
slastnejši so od piščancev,
potlej toči mošt sladak,
vrček ga izpije vsak.
A naslada vseh naslad je
grodje nam — najslajše sadje,
ko še konec ni storjen,
pa že — kostanj je pečen.
Ko tako se nagostimo,
vsak v brlog svoj pohitimo,
zima pride — prava reč,
siti zlezemo za peč...

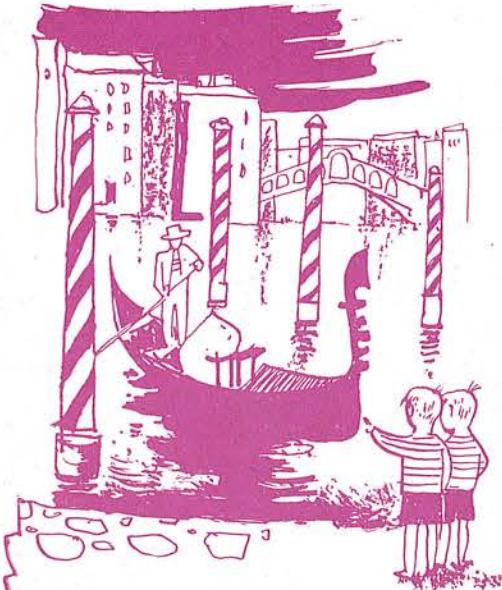

Deklica Osivija in otroci Livi

Proti Benetkam je čez laguno držala ozka ploščad. Avtomobili so drveli v obe smeri. Mesto je prihajalo vedno bliže. Iz vode so se dvigale prve ulice in dečka sta to čudo pozirala z očmi. Imenitno se jima je zdelo, da na svoje oči vidita Benetke, slavno mesto na vodi. In čim dalje sta hodila po mestu, tem bolj se jima je zdelo zanimivo. Reke ljudi so se valile čez neštete mostove. Ti so se kot vitki oboki bočili čez ulice iz vode, po katerih so drsele vitke črne gondole.

A kmalu ju je minilo veselje nad starinskim hišami, rastočimi naravnost iz vode, in nehala sta premisljevati, kako so jih mogli zgraditi na vodi. Začelo ju je skrbeti, kako bosta v tem velikem mestu našla mamo. Tavala sta po ozkih ulicah, po katerih so se plazile mačke, in našla majhno ploščad, na kateri ni bilo človeka, vsenaokrog pa so bile na hišah oknice zaprte. Postajalo je vroče in sedla sta v majhno senčko pod napuščem stare hiše. Smrdelo je po vlagi. In v tej samoti sta se čutila tako zapuščena in izgubljena, da njuna detektivska žilica ni hotela več delovati. Kam naj se obrneta? Ali je mama res nekje v tem mestu? Dvomi so ju mučili, vročina je bila vedno hujša in tudi želodec se je oglašal. Minilo ju je vse veselje do pustolovščine in skoraj najraje bi bila tisti čas ob tistem velikem pavu pri bavoviški teti.

Tedaj sta nekje v bližini zaslišala hihitanje. Če sta še tako gledala, nista videla nikogar. A sedaj sta slišala že tudi polglasen pogovor. Že sta hotela vstati in oditi, ko se je iz neke veže prikazalo nekaj večjih in manjših deških postav. Imeli so prebrisane in nekoliko zlobne obraze in na prvi pogled je bilo videti po njihovi opravi in drži, da jih ni nič prida. Obstopili so dečka

in zahtevali, da izpraznita žepe. Ni bilo varno, da bi se upirala. Položila sta na tla nekaj salame in kruha, popotnico dobre starke v Mestrah, nato še žepni nožič, košček žvečilnega gumija in fračo. Nato so ju dečki peljali v neko skladišče in jima ukazali, naj počakata. Eden izmed potepinov je ostal z njima, drugi pa so šli, veselo se muzajoč, kakor da so potuhiali nekaj imenitnega. Kaj bo iz tega, je zaskrbelo dvojčka. Toda ker sta že dala dečkom vse, kar sta imela, se nista imela česa batiti in sta čakala, kaj bo.

Kmalu sta se v skladišču pojavila največja dva izmed pobalnov, eden zelo dolg, čeprav s še čisto otroškim obrazom, drugi nekoliko starejši in rdečelasc, s hudobnimi očmi. Obstala sta pri vratih, kakor da dvojčkom zapisrata pot. Njun stražar pa je mirno čepel tik za njima in se zvito nasmihal.

»Nikamor ne bosta šla,« je dejal Dolgin, »ker imamo delo za vaju.«

»Delala bo sta za nas, drugače pa vaju naznanimo policiji.«

Dvojčka sta se spogledala, kaj bi jima kazalo storiti. Najprej bo seveda treba vse obljudbiti, če hočeta priti skozi vrata. Ko bosta enkrat zunaj, bo že bolje. Tako sta obljudbila, da bosta delala za njihovo tolpo. Toda kljub obljudbi so bila vrata še zmerom zasedena.

Sedaj je Dolgin privlekel izza hrbita popackan zavoj in ga začel odvijati. Srečko in Peter sta presenečena opazila v njem čudne stvari: dekliško obleko, nekaj stekleničk in leseno nogo. Rdečelasec pa je kaj kmalu razložil, čemu ta zavoj. Pomolil je Srečku dekliško obleko in rekel:

»Tole boš oblekel.«

»Zakaj?« ga je debelo gledal Srečko.

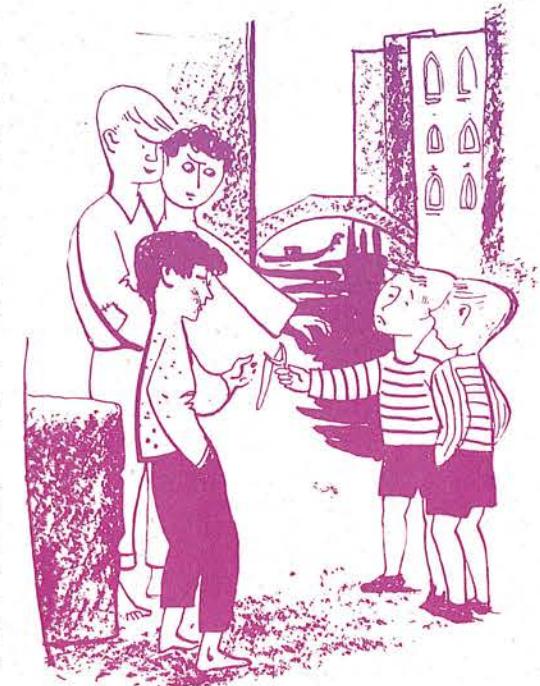
»Kot majhna deklica boš stal na ulici in dajali ti bodo denar.«

Še večje presenečenje je čakalo Petra. Rdečelasec mu je pomolil pod nos leseno nogo:

»Tole je pa zate!«

»Saj imam vendar zdravo nogo!« se je ustrašil Peter. Dolgin pa se je zasmiejal:

»Kaj misliš, da ti bomo tvojo odrezali? Poglej! Če bi te postavili na cesto zdravega, bi se nikomur ne smilil, tudi če bi bil še tak revež. Če pa boš imel leseno nogo, te bodo pomilovali in ti kaj vrgli. Kaj me tako gle-

daš? Saj vama ne ukazujem, da kradita. Nihče ne bo zaradi tega prikrajšan, kdor ima, bo dal, saj pomeni, da lahko da. Kdor pa nima, mu pa še cesar ne more vzeti, ni res?«

Toda Petru lesena noga ni dišala.

»Napravi mi kaj drugega,« je rekel.

»To bi me tišalo.«

»Lahko ti napravim hromo roko, če hočeš, samo počakaj.«

Odšel je in kmalu prinesel pošit površnik. Najprej je moral Peter usločiti roko v komolcu, nato mu jo je Dolgin nekoliko prevezal, končno pa mu je oblekel prevelik površnik. Bilo je res videti, kakor da roke od komolca dalje ni. Prazen rokav je mahal navz dol. Nato sta Rdečelasec in Dolgin odprla stekleničke in premazala Petru lase s črno barvo, da bi bil videti bolj Benečan, na koncu pa sta Srečku pripela v lase belo pentljo, da je bil res prava deklica.

Nato sta dečka dobila še navodilo, kako naj beračita, in oblubo, da si bodo prisluženi denar pošteno delili na pol. Končno sta dobila dečka še imeni Olivija in Livij.

Kmalu sta iz skladišča prišli dve čudni postavi: svetlolasta deklica s pristrženimi lasmi, v katerih je tičala z vrvico privezana pentlja. Bila je zelo ljubka, čeprav revno opravljena. Ob njej je stopal razcapan deček brez desnih rok v prevelikem jopiču; držal je deklico za roko in že na prvi pogled sta vzbujala usmiljenje, ker sta bila ljubka in zanemarjena.

Kaj sta doživela Olivija in Livij

Dolgin je hodil pred njima, Rdečelasec kakih dvajset metrov za njima. Tako sta mala beračka prišla v ulice, ki so vodile od postaje do Markovega trga. Klub opoldanski vročini je bilo pred cerkvijo in doževo palaco precej ljudi. Večja skupina je prav tedaj prihajala iz cerkve. Dolgin je oba otroka porinil v bližino tiste množice, tik visokega stolpa. Peter je pomolil od sebe, kakor mu je bilo ukazano, zamašeno čepico in začel:

»Usmilite se, ljudje božji. Samo bolnega deda imava še na svetu, sestrica, revica, je nema, jaz pa sem brez roke. Pomagajte!«

Jokavi glasek se je izgubljal v živžavu množice. Včasih je kdo pristopil, ošnil otroka in vrgel v čepico denar. A kmalu sta morala od tam, ker je

pristopil mlad, lepo oblečen Benečan in začel kričati, da je tod beračenje prepovedano. Pobrala sta se in Dolgin ju je peljal v eno bližnjih ulic. Tam je bilo bolje. Ljudje so prihajali po dva, trije in Livij je komaj povzdignil jokavi glas, že je tujec vrgel kaj v čepico, ne da bi poslušal lažno zgodbico do kraja. Vsake četrt ure se je od nekod priklatil Rdečelasec, pozvižgal Dolginu, ki je oprezal za bližnjim vogalom, in že tretjič sta izpraznila čepico v svoj žep. Bilo je od sile. Livij je začel vreščati:

»Ne bova vama več igrala berača zastonj!« Olivija se je prav nič po dekliško zakadila Dolginu pod noge, da bi se ta skoraj prevrnil. Mimo so prišli prav tedaj trije gosposko oblečeni ljudje in s preprom so otroci zgubili morda mastno miloščino. Povrh vsega se je nad njimi odprlo okno in neka ženska je usula na otroke kopico beneških kletvic. Beneška potegona sta začela popuščati. Škoda bi bilo zgubiti tako donesen zasluzek, kakršnega sta obetala Livij in Olivija. Obljubila sta, da bo vsaka tretja čepica smela poromati v Livijev žep. Rdečelasec je spet odšel, Dolgin pa je iz bližnje veže opazoval, če je vse, kot je treba.

Bilo je vse kot namazano: komaj se je prikazal na začetku ozke uličice človek, sta mu morala takoj pasti v oči dva drobna otroka: ljubka, razcapana deklica, ki je držala za prazen rokav dečka brez roke. V srce se je zasmilila vsakemu ta žalostna skupinica in marsikdo se je celo ustavil in kaj vprašal. Deklica Olivija je bila nema in tako nihče ni mogel slišati njenega fantovskega glasu. Denar je deževal, Livij je imel desni žep že poštene odebeline od drobiža.

Tedaj je zazvonilo poldne in dvojčka sta se spet spomnila na prazen želodec in na svoj načrt, da gresta dalje za mamo. Premisljati sta začela, kako bi se rešila obeh potepuhov. Posebno Srečko je kot nema Olivija imel dovolj časa za premisljevanje. Zdelo se mu je, da tule, v teh ozkih ulicah, katerih povrh vsega niti ne poznata, ne bi mogla uiti. Bolje bi bilo v gneči na velikem Markovem trgu. In ko sta potepuha spet prišla na izpraznjevanje čepice, je dejal:

»Ali bi ne poskusili spet na trgu? Tukaj se mi zdi, da prihajajo mimo ljudje, ki so nama že dali denar. Tam bi dobili več.«

Dolgin je bil kar za to. Medtem pa, ko ju je Dolgin spet vodil proti trgu, je Srečko šepnil Petru:

»Kjer bo največ ljudi, tam se bom jaz naglo zrinil mednje, ti pa takrat hitro zbeži proti stolpu. Dobiva se pozneje na vrhu stolpa.«

Oba sta vedela, da bo šlo težko, a treba se je bilo rešiti obeh Benečanov, prej ne bosta mogla iti po svojih potih. Stolp se jima je zdel prikladen. Videla sta, da vanj neprestano hodijo ljudje, se vzpenjajo do vrha in se čez čas spet враčajo. Če se Liviju-Petru posreči naglo smukniti v vežo stolpa, bo rešen. Nato bo počakal v stolpu, dokler ne pride še Srečko v svojem krilcu in pentlji.

Že so bili na trgu, ko se je prav tedaj usula skozi vhodna vrata večja skupina ljudi. Olivije naenkrat ni bilo. Dolgin se je naglo ozrl, ali je Rdečelasec kje v bližini, da bi skočil za Livijem, a ker Rdečelaseca ni bilo, ni niti malo pomisljal, šinil je za deklico, kajti ta se mu je zdela za zasluzek

važnejša. Medtem pa jo je brezroki Livij naglo brisal proti stolpu in zginil v njem.

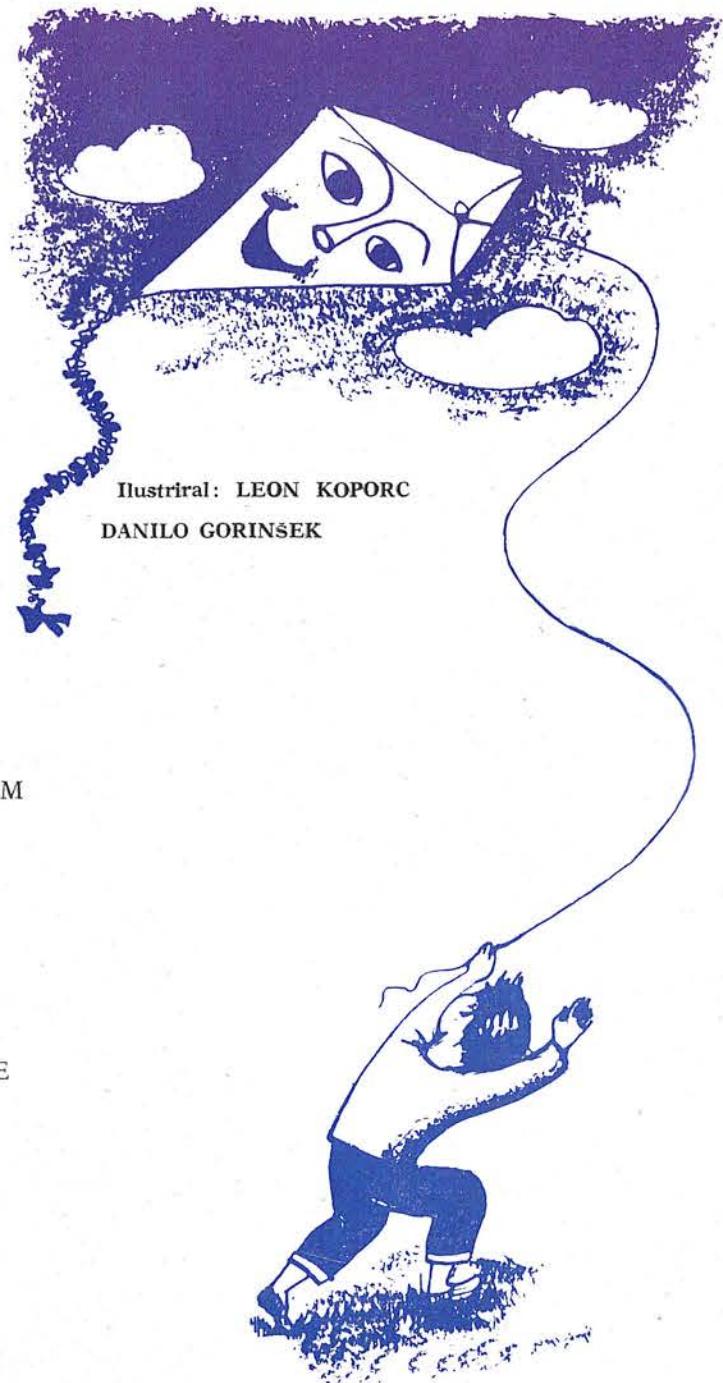
Množica je bila že zavila proti dvorišču doževe palače in Dolgin se je vznemirjeno prerival med ljudmi, iskaje malo Olivijo. A ni je našel. Jezen se je prestopal z bosimi nogami med golobi, ki so stopicali po prostranem trgu. Toda odšel ni. Vedel je, da vsakdo, če Benetk ne pozna, slej ko prej pride z množico zopet nazaj na Markov trg. Zato je sklenil čakati tukaj.

(*Dalje*)

Z M A J

KRVOLOČNA
ZVER GROZI,
STRAŠEN ZMAJ TAM
V TRAVI ŽDI...
PLOSKO, KRATKO
JE TELO,
REP MU DOLG JE
SEŽNJEV STO.
KO V NEBO ZDAJ
POLETI,
JOJ, NA — MEC SE
NASADI...
PA V RESNICI
NI TO MEĆ,
STAR JE BOR LE
V ZRAK ŠTRLEC.
TUDI ZMAJ NI
TALE ZVER,
ZDAJ LE STRGAN
JE — PAPIR...

Ilustriral: LEON KOPORC
DANILO GORINŠEK

Med istrijskimi ribiči

Lepi in topli poletni dnevi so me zvabili v Istru. Veselil sem se kopanja, še bolj pa srečanja z ribiči, ladjami in mrežami.

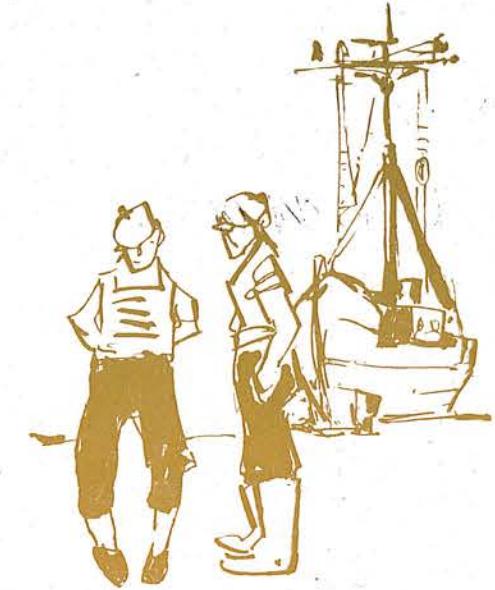
Istra je velika in predno prideš do najlepših krajev njene obale, moraš pošteno hoditi dva ali tri dni. Če se pa človek vozi v prenapolnjenih avtobusih, rabi malodane en dan, predno pride do južne konice te trioglate dežele. To je Pulj in njegova okolica: Fažana, Medulin, Ližnjani in Premantura. Tam so doma ribiči in ladje, ki čez dan spokojno počivajo, privezane ob kratke pomole v razsežnih, plitvih zalivih Medulina. Ob sončnem zatonom pa žene nafta njih močne stroje na odprto morje, daleč od obale, na lov plemenitih rib: skuš, sardelic, sardonov, zobatcev, lignjev, orad in drugih rib.

Vselej ob temnih nočeh, ko se luna ne koplje v morju tistih tihih zalivov in ko ne meče svojega sija na redke gozdiče revnih istrskih hrastičev in na borovce, so ribiči s svečaricami daleč od domačega pristana na delu. To je v tistih topnih in tihih poletnih nočeh, ki vedo toliko pripovedk o morskih roparjih, o sirenah in velikih morskih ribah. Če se v takih nočih povzpneš na hribček nad vasio in gledaš proti odprtih morskih gladi, zazreš v daljavi nekaj milj od obale polno lučk, razvrščenih v majhni razdalji drugo od druge na temnom obzorju. Tam so naši ribiči. Iščemo ribje jate, jih zasledujejo, obkoljujejo in spuščajo mreže v morje, da zajamejo velike količine srebrnih, v morju lesketajočih se rib. Ko jih obkolijo v dolge mreže, stisnejo spod-

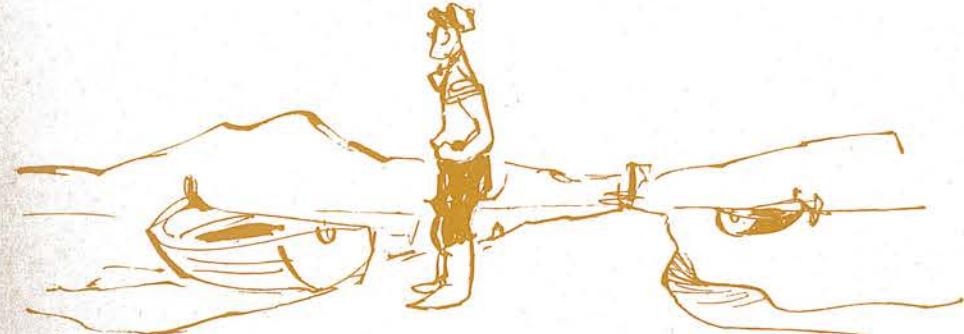
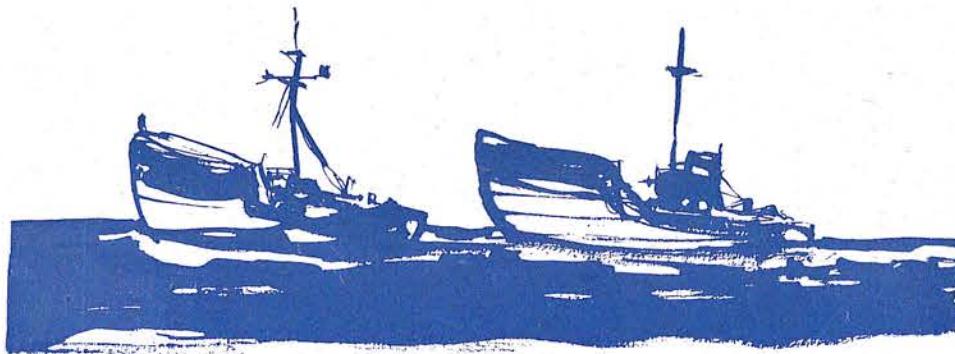
nji del mreže in uboge ribe, katerih zaide v past po nekaj tisoč, ne morejo več iz mreže. Tedaj začnejo ribiči vleči mreže na čolne in ladje. Na čolnih ribe kmalu poginejo in, ko se dani, peljejo ribiči bogati plen v domači pristan. Na obali jih že čakajo težki tovornjaki in odvajažajo ribe v ribarnice, da nam bodo za svežo in zdravo hrano, in pa v tovarne, kjer jih kuhanje devajo v oljčno olje in v pločevinaste škatle, katere prodajajo kot okusne in slane sardine.

Marsikak večer sem poslušal pripovedovanje starih ribičev. Zagoreli in od morske soli razjedeni obrazi pričajo, da imaš opravka s pravimi morskimi junaki. Vedre in žive oči spremljajo pripovedovanje o lepem in veseljem delu, pa tudi o trdi in nevarni tlaki ribiškega poklica. Pripovedujejo o nevihtah na morju, ki so jih presenetile daleč od obale, o hudem morju in velikih valovih, o delfinih v morskih volkovih, ki so jim raztrgali mreže, in o meglah na morju, ki znajo biti njih najhujši sovražnik.

»Ne mislite,« mi je pripovedoval star ribič, »da je ribolov vedno tako

zabaven in lahek, kot v nočeh, ko prihajate vi v naše kraje. V mrzlih nočeh, ko tuli burja in žvižgajo vrvi naših ladij, je naše delo povsem drugačno. V zarji se vračamo premraženi in kakor ledeni možje. Srečni smo sele, ko prestopimo prag domačije, kjer nas čaka topel štedilnik.

Trma

VSE NAROBE!
MALA ANA
KUJA SE,
KAKOR KLJUNCEK
DOLGE ŠOBE
KAR NAPREJ!
MALA ANA,
V OGLEDALO
SE POGLEJ!

KAJ ŠELE
NJEN JEZICEK,
KI DRUGACE
KAKOR PTICEK
ŽVRGOLI,
JE VRAŽIČEK
GRDIH BESEDÍ
NAŠE ANE
RES SPOZNATI NI!
SAJ MOGOČE
SPLOH NI ANA!
K NAM PRIŠLA JE
OD DRUGJE.
KAR NAJ GRE!
TODA NE!
GLEJTE NO,
LE POGLEJTE
DOBRO JO!

TALE PUNČKA
NASMEJANA
JE PA ZOPET
NAŠA ANA!
PRAV JE TO!

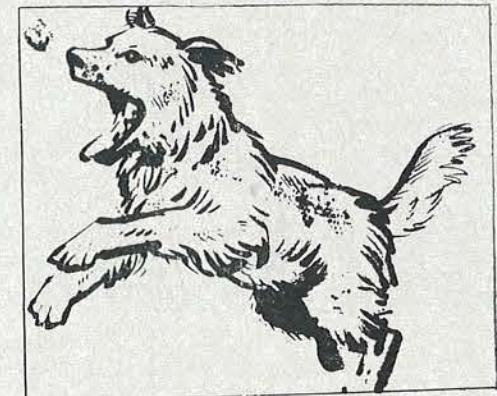

Ovčar Runo

ANGELO CERKVENIK
Ilustriral: MILAN BIZOVICAR

17. Ko je stopal s povešeno glavo za Salobirjem, so se Runu utrinjali spomini: kako lepo jima je bilo z Miškom! Vedno sta si delila hrano; Miško mu je nadrobil polente v skodelico in jo obilo zališ s sladkim mlekom. Ampak Runu nikoli ni bilo dovolj večerje. Neprenehoma je bil grozansko lačen in vedno je prosil Miška: še en košček!

18. »Runo, požeruh ti nesrečni, saj bi najrajši še mene požrle, se je šalil Miško in mu vrgel kos polente visoko v zrak. Runo se je povzpel na zadnje noge, se zagnal kvišku in v zraku ujet sladki za logaj. Po večerji pa sta sedla na klop pred hišo, kjer je Miško božal Runa po glavi, ki mu jo je držal v naročju.

19. Zdaj pa je prišel sovrag in mu zadrgnil vrat! Runo ga je gledal izpod čela divje in mračno. Še večkrat ga je poskušal podreti, a Salobir je budno pazil in se ni dal več presenetiti. Runo je spoznal, da bo moral čakati ugodnejše prilike. Tako sta se Salobir in Runo približata žag.

20. Pred pisarno sta sedela dr. Matanić in Grubiša. »Oho, ste že tukaj?« se je razveselil dr. Matanić. Ni se mogel nagledati lepega psa in ni ga mogel prehvaliti. Hotel ga je celo pobožati, pa ga je Salobir ostro posvaril in mu povedal, kaj se mu je pripetilo. Takoj so sklenili, da morajo Runu natakniti nagobčnik.

21. Grubiša je prijel za vrv in jo močno pritegnil. Salobir je Runu z veliko muko nataknil nagobčnik. Žival se je branila in jo štirimi, a nič ni pomagalo. Ko se je dolgo zaman trudil, je zarenčal, da je kar zabobnelo. »Kako pameten pes!« ga je venomer hvalil odvetnik in se veselil, kako se bo z njim postavil v Zagrebu.

22. Okrog vratu so mu dali ovratnico z jekleno verižico, ga privezali v pisarni in jo zaklenili. Sami pa so odšli v kantino, kjer so do pozne noči popivali in prepevali. Salobir je dobil obljubljeno nagrado, ki je bila za čas, ko se je dogajala naša zgodba, precej velika. Dr. Matanić je bil dobre volje in plačeval vsem.

25. Tisto noč Žagar ni zatisnil očesa. Zjutraj je zelo zgodaj vstal in sklenil psa osvoboditi, saj je vedel, da pastir Miško brez psa ne bi mogel živeti. Ko pa je prišel do pisarne, sta bila tam že dr. Matanić in Grubiša, ki sta odvezala priklenjenega psa ter ga, kljub upiranju, odvlekla proti železniški postajici.

26. Kljub neznanski bridkosti, ki ga je trla, je Runo z velikim zanimanjem opazoval, kaj se godi okrog njega. Ko je prisopjal stroj, je odskočil ter bi bil odvetnika prav gotovo podrl, ko ga ne bi bil pridržal Grubiša. Matanić se je glasno zasmehal in Runu obljubil še druga presenečenja v Zagrebu ob srečanju z avtomobili.

23. Priklenjenemu Runu pa se je trgalо srce. Kje so njegove lepe ovčice in kje je njegov pastir Miško? Civil je prav tisto, a tako otožno in pretresljivo, da je Žagarju, ki je uganił, da je Salobir storil peklenko grdobijo, presunilo srce. Hudo ga je mikalo, da bi vdrl v pisarno in psa osvobodil, a vendar tega ni upal storiti

24. Bal se je, da bi takoj osumili njega in ga za kazen odpustili iz službe. In tedaj je bilo težko dobiti delo. Njegova družina bi tako ostala brez kruha. Ni mogel več prenašati presunljivega civiljenja priklenjenega psa in je zbežal v gozd, kjer se je do pozne noči sprehajal med visokimi drevesi in stoljetnimi hrastimi.

27. Vlak se je premaknil in zaskripalo je Runo pa je vleket na ušesa in vohal na vse strani. Ropotu se je kmalu privadil, ozrl se je po vozu in sedel na klop poleg svojega novega gospodarja. »Glej ga, spaška, kaj misliš, da so klopi za pse?« se je zasmehal dr. Matanić. Runo pa se ni zmenil zanj, temveč je gledal skozi okno.

28. Ko je zagledal na planjavi čredo ovac, se je kakor blisk zakadil proti oknu in treščil po steklu, da je zažvenketalo. Runo je odskočil, dr. Matanić pa se je prestrašil, ker je Runo začel krvaveti po celu. Vendar ni bilo nič hudega in dr. Matanić je že pozabil na nezgodo in stroške s stekлом do Banje Luke, kjer sta izstopila

29. Odpravila sta se v mesto na kratek sprehod. Okrog njiju so se podila čudna, grda in pritlikava ščeneta. Saj je bolj podobno mačku kot psu, si je mislil Runo, ko je zagledal majhno ščene, ki se mu je približalo. Runo je zarenčal, mu pokazal čekane in se zakadil proti njemu. Gospa, ki je vodila drobno živalco, je bila hudo užaljena.

31. Odvetnik se je počasi dvignil, si otrezel prah z obleke in zavrnil škodoželjnico. »Vaš me že ne bi podrl, saj ne bi mogel podreti niti vrabca.« Gospo je strašno srbel jezik. Spet se je približala odvetniku. Runo pa se je bliskovito zakadil v njega Fifija, da se je zvrnil po tleh. Gospa se je hitro umaknila, sicer bi še njo.

30. »Takšen neotesan in nevzgojen divjak!« je glasno dala duška svoji jezi. Dr. Matanić pa se je zasmehljivo namuznil. Zdajci je pridrvel mimo njiju velik avto. Runo je ritensko odskočil, se zapletev v odvetnikove noge in ga prekucnil. Kakšno veselje je napravil otrokom. In kako škodoželjno se je smejalista gospa s ščenetom!

32. Odvetniku je vse to že presedalo. Zato je jadrno odkuril proti postaji. Poleg nje je bila gostilna, kjer je končno našel miren kotiček, sedel je in naročil obilno in slastno večerjo. Runo je bil že hudo tačen, saj ni od zgodnjega jutra še ničesar dobil. Milo je pogledal na mizo, sedel na zadek in zaprosil za grizlja.

J. R.

Ilustriral: MILKO BAMBIC

Pravični Miklavž

SV. MIKLAVŽ SEDI NA ZLETENI
STOLU V NEBESIH. POLEG NJE-
GA JE KOŠ. V KOŠU SO IGRACE,
OBLEKE, ZVEZKI IN VSE POLNO
LEPIH RECI.

SI POGLADI MIKLAVŽ DOLGO
BRADO IN POPRAVI VISOKO KA-
PO. PA REČE ANGELČKOM: »JOJ,
JOJ, ANGELČKI MOJI! PREVEC
STE NALOZILI. KAKO NAJ NESEM,
KO SEM TAKO STAR?«

PA SO REKLI ANGELČKI: »BO-
MO ŽE MI POMAGALI!«

»NO, PRAV!« ODGOVORI SV. MI-
KLAVŽ IN HOCE DVIGNITI KOŠ.

A TEDAJ POTRKA NEKDO NA
VRATA: TOK, TOK, TOK.

»KDO PA JE?« VPRASA MIKLAVŽ.
»MI SMO, MI, UBOGI, RAZCAPANI
IN RAZTRGANI REVEŽI!« ZAVPIJE
ZUNAJ VEC GLASOV.

»ČE VAS JE VEČ, PA POČAKAJ-
TE!« SE JEZI MIKLAVŽ. »DRUG ZA
DRUGIM NAJ PRIDE, DA NE BO
GNECE!«

»VRATA SE ODPRO IN PRED MI-
KLAVŽA PRIFRFOTA RAZTRGAN
ZVEZEK. PRIFRFOTA IN ZAJAVKA:
»JAZ SEM TONČKOV ZVEZEK! VES
SEM POPACAN, VES RAZTRGAN IN
PRELUKNJAN. KOMAJ OSEM DNI
SEM STAR, PA SEM ŽE TAK!«

»JOJ, JOJ, JOJ!« ZAMRMRA MI-
KLAVŽ IN VPRASA: »PA KAJ HO-
ČES?«

»TO TE PROSIM, DOBRI MOZ,
PRINESI TONČKU VSE, LE ZVE-
KA NE!«

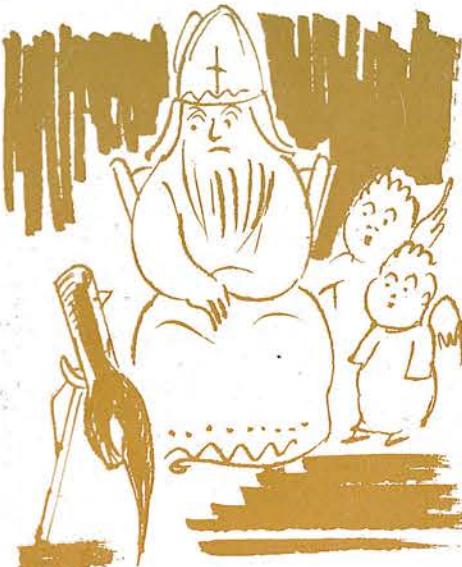
»HM, HM!« ZABRUNDA MIKLAVŽ
IN VELI ZVEZKU, NAJ SEDE, DA
SE ODOPOCIJE.

ŽE PRISUMI DRUGI SKOZI VRA-
TA. JE ČUDNA STVAR, NOBENI RE-
CI NI PODOBNA. SE SE KOMAJ
SKUPAJ DRŽI. PA REČE: »JAZ SEM
TONČKOVA KNJIGA. LE POGLEJ,
KAKSNA SEM! VES HRBET IMAM
POLOMLJEN. PLATNICE SEM ŽE
PREJSNJI TEDEN IZGUBILA, VĆE-
RAJ PA SE TRI STRANI. DVA DNI
SEM LEŽALA POD OMARO. TAM SO
ME MISI OGLODALE IN MAČKA S
KREMLJJI OPRASKALA. LEPO TE
PROSIM, DOBRI MOZ, PRINESI
TONČKU VSE, LE KNJIGE NE.«

»JOJ, JOJ, JOJ!« SE CUDI SV. MI-
KLAVŽ IN SI POGLADI BELO BRA-
DO.

PRISKACE SKOZI VRATA DROB-
NO PERO. PO ENI NOGI PRISKAK-
ČE IN ZAJECLJA: »JOJ, SAMO POL
ME JE SE. V KLOP ME TONČEK
JE ZABODEL, DA SEM PELO; DRR,
DRR, DRR. NAZADNJE PA SEM RE-
KLO: POK! IN SE ZLOMIL. ENA
POLOVICA SEM TU, DRUGA PA JE
OSTALA V KLOPI. ZDAJ SEM ZA

NIČ. NIHČE ME VEC OZDRAVITI
NE MORE. ZATO TE PROSIM, DO-
BRI MOŽ, PRINESI TONČKU VSE,
LE NOVEGA PERESA NE!«

MIKLAVŽ SPET ZAMRMRA: »JOJ,
JOJ, JOJ!«

PRISEPA SVINCNIK SKOZI VRA-
TA. PO BERGLAH HODI, NE MO-
RE VEC HODITI IN ZAJOKA: »PO-
GLEJ ME, SVETI MOŽ! NIHČE ME
VEC NE POZNA, NIHČE NE VE,
KDO SEM. TONČEK ME VSEGА JE
PREGRIZEL IN POREZAL. VEDNO
SEM POLOMLJEN, NIKDAR CEL,
NIKDAR LEPO OSILJEN. LEPO TE
PROSIM, SVETI MOŽ, PRINESI
TONČKU VSE, LE NOVEGA SVINC-
NIKA NE!«

»JOJ, JOJ, JOJ!« VZDIHNE SVE-
TI MIKLAVŽ.

PRIDRSA TORBA SKOZI VRATA.
PRIDRSA, SE JEZI: »SEM BILA NO-
VA ŠE PRED MESECEM DNI. ZDAJ
ZEVA LUKNJÀ MI OB STRANI. SKO-
ZI LUKNJO MI ZBEŽALA JE ŽE PE-
RESNICA, RADIRKA, BARVNIKI IN
VSE POLNO DRUGIH REČI. Z ME-
NOJ SE TONČEK PRETEPA, PO PO-
LJU POTEPA, MAHA Z MENOJ NA
VSE STRANI, DA MI POKAO KO-
STI. LEPO TE PROSIM, LJUBI MOŽ,
PRINESI TONČKU VSE, LE NOVE
TORBE NE!«

»JOJ, JOJ, JOJ!« SE ZAMISLI
SVETI MOŽ. »KAJ NAJ TONČKU
DAM NOCOJ, DA SI GOD ZAPOMNI
MOJ?«

»HOHOHO!« ZAREŽI SE PARKELJ
IZPOD MIZE. »JAZ PA VEM, KAKO
SI TONČEK BO NOCOJ GOD ZA-
POMNIL TVOJ!«

IN ZAŠEPETA MIKLAVŽU NEKAJ
NA UHO!

»JOJ, JOJ, JOJ, TAKO BO PRAV!«
PRIKIMA SVETI MIKLAVŽ. NALO-

ZI SI KOŠ NA RAMO IN SEDE NA
OBLAK. PRED NJIM LETIJO DROB-
NI ANGELCKI. ZA ROKE SE DRŽE
IN LEPO POJO. ZA NJIMI ROŽLJA-
JO RDEČI PARKELJCKI. ZA VERI-
GE SE DRŽE, SE REŽE IN JEZIČ-
KE RDECE KAŽEO.

VSO NOC HODI MIKLAVŽ OKROG
HIŠ. NA OKNA POLAGA PRELEPA
DARILA.

IN KO JE PRIŠEL DAN, SO OTRO-
CI NAŠLI PO OKNIH IN PO MIZAH
VSE POLNO LEPIH DAROV. SO
VRISKALI IN SE SMEJALI, MI-
KLAVŽU SE ZAHVALJEVALI. LE
TONČEK SE NI NIČ SMEJAL. NA
JOK SE JE DRŽAL IN DEBELO
GLEDAL, KO ŠIBO DOLGO JE NA
KROŽNIKU ZAGLEDAL. A POLEG
ŠIBE — NIČ, PRAV NIČ!

ORIM

Dva človekoljuba

Prihodnje leto (1861) poteče 100 let, kar se je rodil učenjak, raziskovalec in človekoljub Fridtjof Nansen. On je prvi človek, ki je raziskal in prehodil Grönlandijo. Leta 1896 je prodrl do 86° 14' proti Severnemu tečaju z ladjo Fram. Vodil je mnoge dobrodelne akcije, posebno pa mu

gre zahvala za ustanovitev potnega li-
sta beguncem brez državljanstva, po
njem imenovanega Nansenov potni
list. Leta 1922 je prejel Nobelovo na-
grado za mir. Umrl je leta 1930.

Sebastjan Kneipp (roj. 1821, umrl
1897) je bil bavarski duhovnik in ve-
lik človekoljub. Učil je zdraviti bol-
nike z vodo, soncem in zrakom. Po-
sebno je priporočal mrzle polive. Za
ljudi, ki pa ne prenašajo kave, ki v
resnici škodi srcu in živcem, je pri-
pravil ječmenovo oslajeno kavo pod
imenom Kneippova sladna kava. Dan-
danes se mnogo ljudi zdravi po navo-
dilih tega velikega človekoljuba.

Znamki spadata v zbirko pod od-
delek Veliki možje.

Tička je bolna

NASA MALA TIČKA
V POSTELJCI LEŽI,
BLEDA SO JI LIČKA,
KISLO SE DRŽI.

SILA JE VELIKA —
KAJ JO VSE BOLI!
NA JEZIČKU PIKA
JO MOČNO SKRBI.

V ZOBKIH VSEH JO KLJUVA,
GLAVICA BOLI,
DESNI PALČEK BUBA,
NOSEK JO SRBI.

JOKCA, NAGLO DIHA,
TEŽKO GOVORI,
POKAŠLJUJE, KIHA —
BOLNA JE ZA TRI!

SILA JE VELIKA,
JOJMENE, GORJE!
HITRO PO ZDRAVNIKA,
DA NAM NE UMRE!

BREZ ZDRAVNIKA MAMA
K TIČKI POHITI,
VE NAJBOLJE SAMA,
KAJ JO OZDRAVI.

ŽE PRINESE LONČEK
SLADKE MLEČNE KAVE,
LEP RDEC BONBONČEK,
KOŠCEK ČOKOLADE.

JABOLCNO SLADICO,
FIGE IN, SEVEDA,
Z MAKOVО POTICKO
POLNO ŽLICO MEDA.

TO PA JE BOLNIČKI
MEDICINA PRAVA:
KOJ ZARDE JI LIČKI
IN JE ZOPET ZDRAVA!

ZVITI TEJ LISIČKI
SE KAR SAMO SMEJE,
SEŽE PO POTICKI —
SUNE PROC ODEJE!

ČOKOLADO VZAME,
S POSTELJICE ŠVIGNE —
MAMICA JO UJAME
IN V NAROCJE DVIGNE.

ZDAJ JE PRIHITELA
Z OČKOM SESTRA METKA,
Z NJIMA STA VESELA
STRIC IN TETKA BETKA.

TETKA DE': »RESNIČNO,
DOBRA SO ZDRAVILA
KI SO GOSPODIČNO
MALO NAM REŠILA.«

»A V NAMEČEK TIČKI,«
OČKA SE SMEJI,
»DAJMO ŠE DVE ŽLIČKI
BREZOVE MASTI!«

S. ANDOLŠEK

Edvard Rusjan

PRVI SLOVENSKI LETALEC

Prav v tem mesecu je minilo 50 let, ko je z letalom, ki si ga je izdelal sam, vzletel v zrak naš goriški rojak Edvard Rusjan, prvi slovenski letalec.

Takrat je bilo letalstvo šele v razvoju in redki so bili, ki so poskušali izdelati stroj, s katerim so lahko poleteli visoko pod oblake. Na prste ene roke bi jih lahko naštel. Med temi redkimi je bil tudi naš rojak Eda, kot so ga klicali domači.

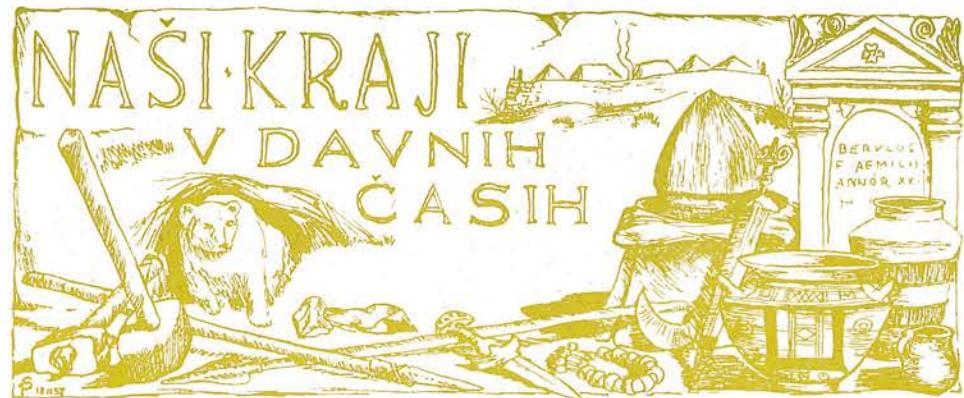
Čeprav je bil Rusjan po poklicu samo sodar, ga je vedno mikalo, da bi napravil in doživel nekaj posebnega, nekaj velikega. Ko je izvedel, da sta sama sestavila stroj, ki ju je nesel v časa letala, ni imel več miru. Sklenil je, da bo tudi on napravil nekaj podobnega.

Bilo je potrebno mnogo vztrajnosti in truda, predno je izdelal letalo. Saj ni prav nič vedel, kakšno naj bo pravzaprav letalo, s katerim bi se lahko dvignil v zrak. Pri delu mu je vneto pomagal tudi brat Jože. Ljudje so se jima posmehovali in brili iz njiju norce.

Dne 25. novembra leta 1910 pa se je na prostranem travniku v bližini Gorice dvignilo od tal okorno letalo, ki je imelo leseno ogrodje, velika krila iz lepenke, in letelo precej daleč nad travnikom. Množica ljudi, ki je bila takrat zbrana na travniku, se sedaj ni smejava. Takrat so vsi verjeli, da je Eda dosegel, kar je želel.

Pozneje so tudi drugod hoteli videti mladega Goričana, zato je Edvard Rusjan potoval v razna mesta, kjer so ljudje občudovali njegove polete. Naučnje je letel nad Beogradom. Toda to je bil njegov zadnji polet. Sunek burje je namreč vrgel njegovo letalo ob skale in pogumnega Eda so težko ranjenega komaj izvlekl izpod razbitin. Med prevozom v bolnišnico je izdihnil. To je bilo 8. januarja 1911.

Ponosni smo na svojega rojaka, ki je s svojo iznajdljivostjo in pogumom uvrstil Slovence med narode, ki so prvi osvojili z letali zračne višave.

SAMO PAHOR

BOJI ZA PRIMORJE

Zadnjič smo videli, kako so Obri napadli Furlanijo, Slovenci pa Istro. Za nadaljnja desetletja imamo le malo podatkov in večinoma le ugibamo kaj se je tedaj utegnilo zgoditi. Leta 622 je propadel obrski napad na Carigrad in Obri so se silno potrli vrnili praznih rok v svoj domači kraj. Jezni zaradi poraza so se začeli znašati nad podložnimi Sloveni, ki pa so se jim uprli in se osamosvojili. V bojih z Obri se je po svoji hrabrosti odlikoval zlasti frankovski trgovec Samo, ki se je prav tedaj mudil na slovanskem ozemljju. Zato so ga Slovani izvolili za svojega kralja. Vladal je 35 let in krepko branil svojo državo pred napadi Frankov in Obrov. Pod njegovo oblastjo so bili povsem verjetno tudi naši kraji. Ves čas Samovega kraljevanja se Obri niso upali v slovensko deželo in še toliko manj preko nje v Italijo. Šele leta 663, pet let po Samovi smrti, ko je že propadla njegova država, so znova pridrveli v Furlanijo, a šele, ko jih je longobardski kralj

poklical na pomoč proti upornemu furlanskemu vojvodi.

V času kralja Sama so naši predniki v širši tržaški okolici močno napredovali. Zasedli so nova področja in zajeli cele trume starih prebivalcev, ki so postali sužnji. Papež Ivan IV. je poslal posebnega odposlanca v Istro, da bi od naših prednikov od kupil krščanske sužnje. V tem času so naši predniki verjetno že dosegli meje današnjega tržaškega ozemlja. Toda cerkvene oblasti se niso potrudile samo, da odkupijo sužnje, temveč tudi, da spreobrnejo Slovence od stare vere h krščanstvu. V prvih časih je sicer vojno razmerje med Slovenci in Longobardi, ki so pomagali frankovskemu kralju v bojih proti Samu, onemogočalo vsak tak poizkus. Ko pa je kralj Samo premagal Franke in jih prisilil skleniti mir, so isto morali storiti, kljub bojnim uspehom, njihovi zaveznički Longobardi. V približno 20 letih miru, ki je sledil, je oglejski patriarch, ki je tedaj zaradi

Na desni: Longobardska zaponka v obliki dveh kač, zvezanih za repe. Na levi: Bronasta slovanska zaponka v obliki pava

varnosti prebival v gradu pod Krimnom, večkrat brez uspeha poskušal misijonariti med Slovenci.

Ko se je pet let po Samovi smrti longobardski kralj odpravil nad upornega kneza mesta Beneventa, je v glavnem mestu Paviji postavil za svojega namestnika furlanskega vojvoda Lupa. Misleč, da bo kralj poražen in ubit, se je ta začel obnašati, kot bi bil sam kralj. Ko pa se je kralj proti njegovemu pričakovanju vrnil, je vojvoda zbežal v Furlanijo, zbral svojo vojsko in se uprl kralju. Zdajci je kralj Grimoald poklical na pomoč zoper upornega vojvoda Obre. Ti so res pridrveli in po štirih dneh bojev potolkli upornega vojvodo in njegovo vojsko. Ko so tako postali gospodarji dežele, ki jim je, rodovitna kot je, zelo prijala, so se odločili, da ostanejo v njej. Le z zvijačo jih je longobardski kralj uspel prepoditi iz dežele.

Med Slovenci, ki so spremljali Obre na bojnem pohodu, je ravna in plodna Furlanija najbolj mikala tiste, ki so prebivali po današnjem Tolminskem. Zato so že naslednje leto spravili skupaj vojsko, da bi osvojili prelep deželo. Toda pri Briščah ob reki Nadiži jih je furlanski vojvoda Vektari premagal.

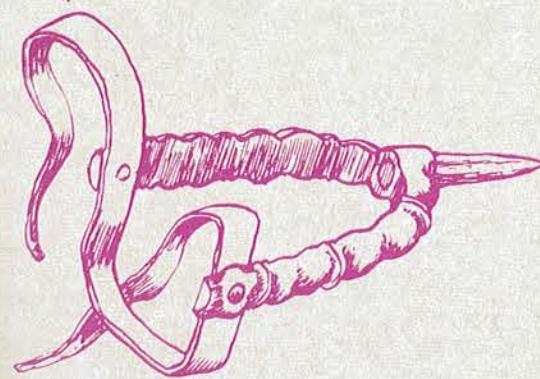
Za naslednjih štirideset let nimamo nobene vesti o naših krajih. Z gotovostjo ne vemo niti, ali je bil tedaj mir ali vojna. Kaže pa, da je v tistem obdobju v naših krajih vladal mir. Kajti okoli leta 705 je moral furlanski vojvoda Ferdulf, željan bojne slave, podkupiti Slovence, da so napadli Furlanijo. Slovenci so napadli črede nekaterih vasi in glavar tistega ozemlja jih je z oboroženimi tovariši zasedoval. Ker jih ni mogel ujeti, ga je vojvoda ozmerjal. Glavar, v longobardskem jeziku imenovan skuldahis, mu je to silno zameril.

Ko so se Slovenci vrnilti in se utaborili na strmi gori, se je zbrala vsa furlanska vojska, da bi jih pregnala iz dežele. Tedaj je glavar pozval vojvodo na tekmo, kdo bo v boju pogumnejši, in takoj pognal konja po strmini v hrib. Vojvoda ni hotel zaostajati in se je pognal za njim. Vojska, ki se je čutila dolžna slediti poveljniku na vsakem koraku, je storila isto in se tako na neprikladnem mestu spustila v boj s Slovenci; ti so s sekirami in kamenjem, ki so ga valili po strmini, pobili vso furlansko vojsko, skoraj do poslednjega moža.

Kakih petnajst let Furlani niso mogli postaviti na noge vojske, ki bi mo-

gla kljubovati slovenskim napadom. Na srečo ves ta čas Slovenci niso nadlegovali Furlanov in šele okoli leta 720 so ponovno vdri v Furlanijo in tokrat zelo globoko, do vasi Lavariano severozahodno od Palmanove. Tu se je slovenska vojska trikrat spopadla s furlansko, a noben spopad ni prinesel odločitve. Zato so se kar na bojnem polju začeli pogajati in sklenili mir, ki je trajal do smrti tedanjega vojvode. Ko pa je zavladal njegov sin Ratkis, so znova začeli boji. Obri so vdri v Furlanijo in opustošili okolico Ogleja, ko pa so jih pregnali, so jih Furlani zasedovali še daleč na Kranjsko. Toda Ratkis ni ostal dolgo furlanski vojvoda. Po smrti kralja

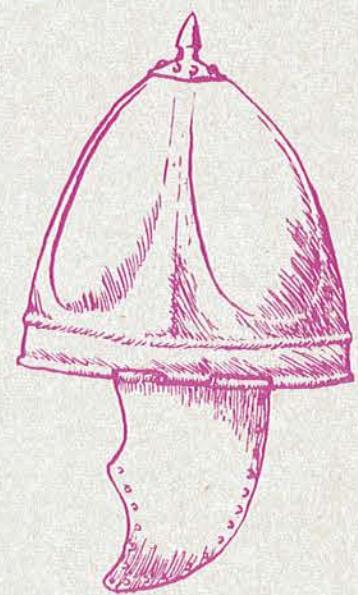
Liutpranda je on postal kralj, njegov brat Aistulf pa furlanski vojvoda. Po petih letih vladanja je Ratkis prepustil kraljevsko krono bratu Aistulfu, sam pa stopil v samostan. Aistulf, bojevitješi od brata, se je na vseh koncih in krajih lotil napadati bizantinsko ozemlje in med drugim zavzel tudi Istro. Ni znano, koliko časa je Istra ostala v longobardski oblasti. Vemo pa, da je leta 774 frankovski kralj Karel premagal longobardskega kralja Deziderija in postal sam longobardski kralj. Zgodovinarji le ugibajo, kdaj je prišla Istra pod Franke. Zdi se, da je Longobardi niso dolgo obdržali in da so jo Franki ponovno osvojili šele okoli leta 788.

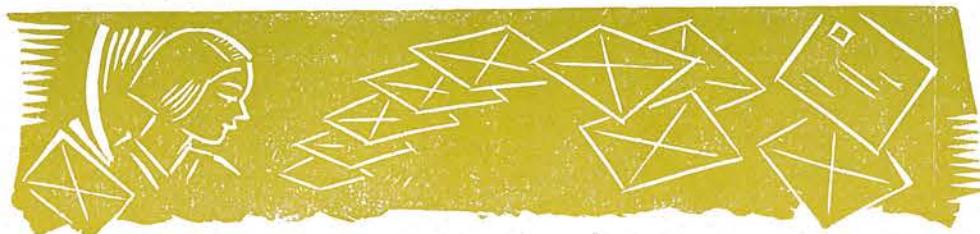
Slovanska ostroga, najdena v Vipavski dol.

Slovanska bojna sekira

Longobardska čelada

Naši mali dopisniki

MOJE POČITNICE

Počitnice sem preživel zelo lepo. Bil sem v počitniški koloniji v Rigolatu. Rigolato je zelo lepa vasica v Karniji. Vas je prepletena s cvetjem in zelenjem. Bližu vasi žubore majhni potočki. Vsak dan smo šli na sprehod v gozd, kjer smo nabirali dobre borovnice. Bili smo na izletu v Sapadi. Tudi tam je bilo zelo lepo. Ves mesec sem preživel v tej gorski vasi in se veselil lepih v prijetnih dneh. Ostali del počitnic sem preživel doma ob morju, kamor sem se skupaj s sestro hokopat. Tako so minule moje počitnice.

Legiša Radovan
IV. raz. osn. š. Sesljan

MOJA SESTRICA

Moji sestriči je ime Tanja. Kadar pišem naloge, mi vedno pravi, naj se igram z njo. Ima medvedka, brez njega ne more spati, majhen je kakor njen palec.

Zjutraj, ko še spim, pride k meni in vpraša, koliko je ura. Noče kaj dosti jesti, zato je majhna. Zelo je nabrisana in rada ukazuje. Rada se smeje. Ima svele laske, modre oči in rdeča lička.

Rada stika po mamini torbici.

Alenka Rebula
2. raz. osn. š. Općine

KAKO SEM PREŽIVELA POČITNICE

Solske počitnice sem preživela kar dobro. Skrbi za šolo nisem imela, ker sem bila sposobna za prestop v peti razred. Bila sem prosta, toda sončnih dni je bilo malo. Čim se je prikazalo sonce, smo se šli kopat. Hitro je mineval čas. Prišel je mesec avgust. V tem mesecu smo šli na izlet v Kamnik. Tam smo bili 10 dni. V Kamniku je dosti tovarn. Ogledali smo

si tovarno svile. V Kamniku je tudi tovarna usnja, tehtnic in gumbov. Nekoga dne smo si ogledali tudi vrtnarstvo. Tam sem videla razne vrste sadežev in razne vrste cvetic. Med cveticami sem bila fotografirana.

Po desetih dneh smo se vrnila domov. Doma sem po dolgem potovanju počivala. Naslednje dni sem se pripravljala za solo. Vsak dan sem čitala in pisala vase. Tako sem preživila šolske počitnice.

Prosim, ne vrzite mojega pisma v koš.
Briščak Savina
Sv. Jakob, V. raz. osn. š.

NAŠ VRT V JESENI

Jesen je. V jeseni dozori grozdje. Na polju pobiramo še zadnje poljske pridelke. Narava je vsa pokrita z raznovrstnimi jesenskimi barvami.

Tudi naš vrt se je izpremenil. Sadna drevesa so skoraj že vsa gola. Orumene lišti gnijejo po gredicah. Se zadnji cvetovi krizantem so že skoraj oveneli. A vseeno je naš vrt nam otrokom priljubljen, ker se, kadar je lepo sončno vreme po mili volji igrano in skačemo. Jaz in moj bratanec večkrat plezava po drevesih.

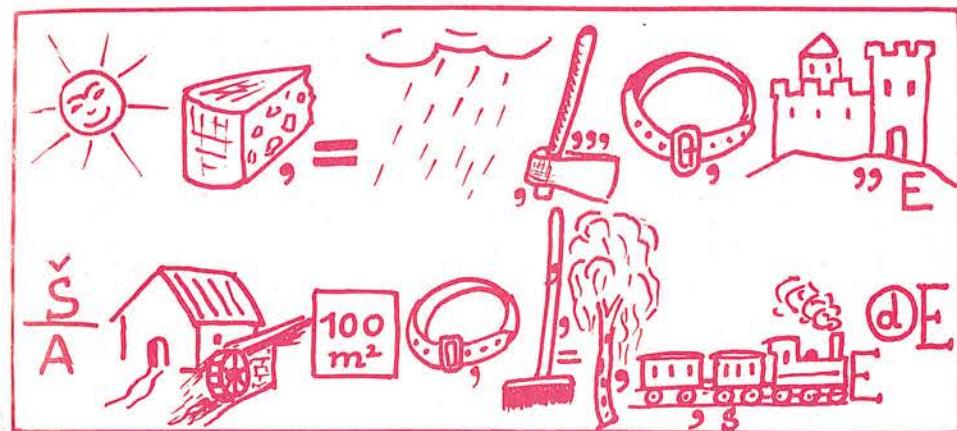
Jaz zelo rada plezam po drevju, ki je prav na sredi vrtu. Ko sem bila majhna, sem padla z drevesa in sem si zlomila nogo. Očka je rekel, da bo drevo posekal. Prosila sem očka, naj ga ne poseka, ker se jaz na tistem drevesu najbolj zabavam in igram. Obljubila sem očku, da bom pazila, da ne padem spet in si ne zlomim noge ali roke. Očka mi je odpustil in mi rekel, da ne smem biti pri plezaju tako nerodna, da bi padla z drevesa.

Trento Marija
Općine — V. r. os. š.

ZA BISTRE GLAVE

REBUS

STEBRIŠČE

1		2
	3	
4		5
	6	
7	8	
	9	
10		

Navpično bereš v zasenčenih kvadratih znan pregovor.

Vodoravno:

1. dela na polju
2. je pred sončnim vzhodom
3. nasprotno od majhen
4. žensko ime
5. luža
6. nasprotno od mehek
7. del telesa
8. kovina
9. čut
10. puščava

Rešitev ugank, priobčenih v 2. številki, pošljite uredništvu Galeba, Općine pri Trstu — Opicina, Trieste, najkasneje do 12. decembra 1960. Trije reševalci bodo izzrebani in bodo prejeli v dar mladinsko knjigo.

MAGICNI KVADRATI

1	2	3
2		
3		

1	2	3
2		
3		

1	2	3
2		
3		

Vodoravno in navpično:

1. žensko ime	1. zver	1. slaboumen
2. domača žival	2. moško ime	2. osebni zaimek
3. veznik	3. potrebščina pri
kuhi	ženskega spola
-
1. žival, ki živi v
potoku	3. ūra

REŠITVE IZ 1. ŠTEVILKE

1. KRIŽANKA: *Vodoravno*: 2. Ana, 4. drevo, 6. ko, 7. bi, 9. milo, 10. zima, 11. pa, 13. la, 14. redko, 17. rek.
Navpično: 1. sneg, 2. ar, 3. av, 4. dolar, 5. obilo, 6. kip, 8. imo, 12. oder, 15. er, 16. kk.
2. ZAMENJAVA ČRK: Imena treh znanih rek so: Soča, Drava, Sava.
3. UGANKI: Rak, ura.
4. MAGICNI KVADRATI: 1. Mura, Ural, raca, Alah.
 2. vino, Ibar, Nada, oral.
 3. šipa, Ivan, park, Anka.

PRAVILNO SO VSE REŠILI: dijaki in dijakinja II. in III. razreda industrijskega tečaja na Opčinah: Silvester Malalan, Bogdan Ravbar, Vojko Novak, Peter Malalan, Žarko Ban, Vojko Vičič, Franc Komar, Grozdana Briščik, Zvonka Guštin, Cvetko Emiliani in Anica Kralj; učenci in učenke III. in IV. razreda osnovne šole v Boljuncu: Davorina Žerjal, Sonja Kocjančič, Marta Sancin, Gabrijela Višnjevec, Neva Strajn, Nadja Zobec, Aleksandra Žerjal, Sonja Sancin, Silva Žerjal, Walter Lovriha, Edi Zobec, Viljem Kermac in Aleksander Strajn; učenci in učenke V. razreda osnovne šole pri Sv. Jakobu: Breda Pahor, Samo Sancin, Savina Bisca in Marija Pegan, H Adrijan Zaccaria, učenec V. razreda osnovne šole na Nabrežini; Robert Rovattini in Darinka Rauber iz V. razreda osnovne šole na Opčinah; Livij Pertot, učenec II. razreda osnovne šole v Barkovljah; Milič Eda, učenka V. razreda osnov. šole v Zgoniku in Radovan Legiša, učenec IV. razreda osnov. šole v Sesljanu.

REŠITVE Z NAPAKAMI SO POSLALI: Anica Škabar, učenka IV. razreda osnov. šole na Repentabru ter Nevenka Doljak, učenka III. razreda iste šole; Darinka Giorgi iz Dijaškega doma v Trstu in Tamara Foraus iz Doline.

IZŽREBANI SO BILI: Peter Malalan, dijak II. razreda industrijskega tečaja na Opčinah, Darinka Rauber, učenka V. razreda osnovne šole na Opčinah in Marta Sancin, učenka III. razreda osnovne šole v Boljuncu. Vsak prejme mladinsko knjigo.

CENA 50.- LIR